

— Добре! Дай ми тогава опашката. Ще ти платя богато. Ще ти дамъ десетъ лисици кожи и десетъ отъ бобъръ. И сини маниста ще ти дамъ.

— Не може, Ярко, ще ми се сърдятъ нашитъ. Но ако настоявашъ много, ще ти я дамъ, ако ме научишъ на „огнения бой“.

Спомнилъ Ярко думитъ на казака Елисей и отказалъ:

— Вижъ, това не може.

— Е, щомъ не може, и азъ не мога . . .

Ярко се позамислилъ:

— Защо да не му покажа, какъ се стреля съ пушка? Никой нѣма да узнае, — и Ярко се съгласилъ.

Излѣзли изъ хижата. Ярко показалъ, какъ се пълни пушката и какъ се стреля. Гръмналъ два пѣти. Даурцитъ много се изплашили. После всички се върнали въ хижата, и Айго поднесълъ на казака питие отъ гѣби. Изпилъ го Ярко и заспалъ. Като се събудилъ, видѣлъ, че лежи на снѣга въ гората безъ пушка и безъ ловъ. Само на пояса му била закачена самурена опашка.

Зачудилъ се Ярко, но нищо не казалъ и си отишълъ въ градеца.

Следъ нѣкое време голѣмата даурска войска обсадила градеца. Казацитъ едва могли да ги отбиятъ съ чести пушечни изстрели. Обаче, какво било тѣхното очудване, когато на другия день даурцитъ почнали и тѣ да стрелятъ съ пушки! Всички се питали: кой е научилъ даурцитъ да стрелятъ? Казакъ Ярко мълчалъ, но изглеждало, че не само той билъ измѣнникъ. Даурцитъ запалили градеца и избили много хора.

Казакътъ Елисей избѣгалъ съ нѣколцина другари въ гората. Нощта била мразовита. Казацитъ стояли притиснати единъ до другъ, за да се стоплятъ. Мълчали. Атаманътъ рекълъ:

— Бихъ искалъ да знамъ, кой отъ казацитъ е забравилъ своята честь и е предалъ другаритъ си на даурцитъ?

Станало мѣчно на Ярко и той извикалъ.

— Млъкни, старче, и безъ тебе ми е тежко.

Тогава разбрали, че Ярко е измѣнникътъ. Накарали го да имъ разправи всичко. Като свършилъ, атаманътъ откъсналъ самурената опашка, ударилъ съ нея Ярко по лицето и му казалъ:

— Баба си ти, а не казакъ. Махай се отъ очитъ ми. Гнжсъ ме е да си оцапамъ рѣцетъ съ кръвта ти. Върви и умри самъ въ гората.

Ярко прибралъ опашката и си отишълъ. Нѣколко деня се скиталъ изъ гората, докато срещналъ изъ пѣтя единъ човѣкъ, който го нахранилъ. Така той стигналъ до голѣмия градъ, гдето станувалъ съ войската си войводата.

— Какво стана съ вашия старейшина? — запиталъ войводата.

— Той съ казацитъ се оттегли въ гората. Мисля, че студоветъ ги измориша. Азъ се спасихъ, понеже ми сѣ известни всички пѣтечки изъ тайгата.

— Добре, — казалъ войводата. — щомъ си толкова сърдцатъ, ще те направя старшия.